INDIFERENȚĂ, SAU...

De ce monumentul lui Suvorov se mai află în fața primăriei din Ștefan Vodă.

Pe parcursul maratonului de schimbare a denumirii orășelului nostru s-au adus destule argumente privitor la faptul că în nici un caz poporul moldovean n-are motive de a înălța monumente, a numi localități în cinstea marelui comandant de oști al Rusiei. Pînă la urmă, dreptatea a triumfat.

S-a întîmplat aceasta odată cu trezirea noastră ca națiune, revenirea la rădăcini, sporirea interesului față de istoria meleagului nostru mioritic. Și am avut posibilitatea să ne convingem pe baza documentelor ascunse zeci și chiar sute de ani în arhive, zăvorîte sub zeci de lacăte, că zi de zi s-a dus o politică pentru a ne distruge ca națiune, a ne mancurtiza, a ne face să uităm cine sîntem, de unde venim. Și trebuie să spunem că s-a reușit mult la acest capitol. Astfel, am ajuns pînă la aceea că nu ne cunoaștem limba maternă.

Prin deportările din 1940. 1949, s-a făcut totul ca să fie nimicit genofondul națiunii. Cum poate fi calificat altfel faptul că cei mai buni gospodari ai localităților noastre, cele mai luminate minți și-au găsit odihnă de veci în pămînt rece și străin?

O consecință a politicii de subjugare, de nimicire este și conflictul actual din Transnistria. Fostul "frate mai mare" nici nu-și poate închipui că acest meleag frumos, cu pămînt fertil, cu oameni muncitori nu-i mai aparține. Și atunci se aplică cele mai mîrșave metode, cele mai nerușinate minciuni pentru a dovedi că Moldova e "iskono ruskaia teritoria". Fără îndoială, în războiul aținat de separatiști și susținătorii lor din Moscova suferă doar poporul. Cei în favoarea cărora se duce el sînt foarte departe de aceste locuri fierbinți și nici feciorii lor nu sînt încadrați în luptele de aici.

Totuși, o știe fiecare și ne-o demonstrează istoria întregii lumi: poporul care și-a apărat libertatea, Patria, a învins întotdeauna. Oricît timp i-ar trebui pentru aceasta. Și atunci dușmanul în agonie face totul pentru a distruge cît mai mult, a lăsa înainte de plecare nenorociri cît mai mari, lacrimi. Așa cum s-a întîmplat la Tighina, unde sînt arncate în aer fabrici, uzine, unde băștinașii sînt tratați ca ocupanți.

Deci, vom învinge! Și atunci cum ar fi apreciat faptul, dacă noi am înălța în centru orașului Tighina un monument generalului Lebed sau altui ostaș, ofițer al armatei a 14-a? Ar fi o neghiobie.

Dar de ce atunci mai continuăm să privim cu indiferență la monumentul lui Suvorov, care se mai înalță chiar lîngă primăria orășelului Ștefan Vodă? Posibil că cineva îl mai consideră eliberator, după cum și pe actualul Lebed. Să fie oare de această părere majoritatea? Răspunsul nu poate fi afirmativ. Altfel nu am fi obținut pînă acum ceea ce am reușit: limbă de stat, grafic latină, tricolor, suveranitatea țării.

Simion MOSCALU,
Ștefan Vodă

